

MANA

FARNOSTI
AŠÍ
KULTIVITY
ŠEŠIČNÍ

ČÍSLO 6/13

Den dětí

Červen je bohatý na slavnosti: Nejsvětější srdce Ježíšovo, Narození Jana Křtitele, Slavnost Petra a Pavla, apoštolů. Všechny by si zasloužily kousek místa v Maně, ještě více pak v našich srdcích. Přesto se mé myšlenky ubírají k začátku června. Hned první den je sice světským svátkem, týká se však dětí. A děti zdaleka nepatří jen světu.

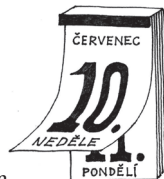
Nezkoumal jsem, co stálo u zrodu Dne dětí. Předpokládám, že to byly ušlechtilé důvody. Stálo by za to si je vyjmenovat. Zkusme se však zamyslet nad jinou otázkou: Kdo je dítě? V první řadě darem. Pokladem svěřeným rodičům a posléze celé společnosti. Právě to mi nedávno „došlo“. Nebýt našich rodičů, tak tady nejsme. To je přece jasné, řeknete si. Ano, je to logické, ale co z toho vyplývá? Nebýt rodičů, tak se nemůžeme těšit ze života, z výdobytků techniky, z poznání, z krásy kolem nás, z vnitřního světa v nás, ze vztahů. Nebylo by nás. Z lásky rodičů jsme se ocitli v tomto světě, životě, národě a konkrétní rodině. Avšak nebyli to jen rodiče, kdo nás přijali. Byla to láska Tvůrce, která světila nás, děti, našim rodičům.

Boží Prozřetelnost a rodiče nás tady chtěli. A zase si můžeme položit další otázku: Co z toho pro nás, děti, vyplývá? V první řadě vděčnost. Vděčnost Stvořiteli za to, že na nás myslel od věčnosti. Byly jsme v Jeho plánu a On při početí do nás vdechnul nesmrtelnou duši. Zamiloval si nás. Vždyť Bůh sám vkládá proroku Jeremiášovi do úst: „Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě“. A skrze proroka Izajáše nás povzbuzuje, že máme místo v Jeho srdci: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.“ Za život patří naše vděčnost také rodičům. Za to, že nás s láskou přijali, za výchovu, za hodnoty, které do nás vštěpovali, za čas, za těžkosti, kterými si kvůli nám prošli, za víru, kterou nám přibližovali, za něhu, za lásku...

Závěrem bych chtěl vyjádřit všem rodičům velký obdiv a poděkovat za jejich rodičovskou nezištnost a Bohu za Jeho velkorysou lásku, když řekl své neodvolatelné ano k životu každého z nás. Bohu i rodičům díky za lásku a dětem za to, že jsou – i pro nás – velkým darem.

o. Jan

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. června – sobota	Památka sv. Justina, mučedníka
2. června – neděle	9. neděle v mezidobí
3. června – pondělí	Památka sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků
5. června – středa	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
7. června – pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
8. června – sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
9. června – neděle	10. neděle v mezidobí
11. června – úterý	Památka sv. Barnabáše, apoštola
12. června – středa	Památka bl. Marie Antoníny Kratochvílové, panny, a druhů, mučedníků
13. června – čtvrtek	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
16. června – neděle	11. neděle v mezidobí
21. června – pátek	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
23. června – neděle	12. neděle v mezidobí
24. června – pondělí	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
28. června – pátek	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. června – sobota	Slavnost SV. PETRA a PAVLA, apoštolů, hlavních patronů brněnské diecéze
30. června – neděle	13. neděle v mezidobí

MALÁ KATECHEZE – Závěrečná doxologie

Milí čtenáři, v naší malé katechezi se dnes rozloučíme s jedním velkým tématem, kterým jsme se po řadu měsíců zabývali. Tímto tématem je eucharistická modlitba. A bude to rozloučení docela symbolické. Zbývá nám totiž zmínit se o tzv. závěrečné (slavnostní) doxologii. Doxologie obecně se pronáší v závěru modlitby. Řecké slovo „doxa“ znamená slavnostní provolání Boží slávy.

V eucharistické modlitbě tento okamžik nastává v závěru, když kněz pozvedá v rukou misku s hostiemi a kalich s proměněnými vínem: „Skrze Něho a s Ním a v Něm je Tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče všemohoucí, v jednotě Du-

cha svatého, po všechny věky věků.“ Celé shromáždění věřících pak toto slavnostní zvolání stvrzuje svým „amen“. Všimněme si, že v doxologii jsou zmíněny všechny tři Božské osoby. Přitom právě doxologie na závěr eucharistické modlitby je svým tvarem ojedinělá. Tzv. ariáni v této formulaci viděli důkaz svého tvrzení, že Kristus je Bohu Otci podřízen (ve skutečnosti jsou si samozřejmě rovny všechny tři Božské osoby). Proto se nadále v doxologiích prosazovaly formulace, které jasně ukazovaly, že Otec není Synovi „nadřazeným Bohem“. Závěrečná slavnostní doxologie eucharistické modlitby si však ponechala svůj původní tvar, který byl ve 3. a 4. století vel-

švýcarský kanton Wallis spojuje s italským údolím Aosty, založil na průmyskové výšině významný hospic, nazývaný Velký průmysk sv. Bernarda. Také hospic Malý průmysk nese jeho jméno. Dále založil domovy augustiánských kanovníků a jeho pomocníci zavedli chov psů, kterým říkáme „bernardýni“. Bernardýny klášter choval a šlechtil a plemeno původně určené zejména k tahu využíval i při záchranných pracích v okolí kláštera a hospice.

Bernard z Aosty zemřel kolem 15. června roku 1008 v Novaře.

Jisté je, že již ve 12. století byl Bernard z Aosty v rozsáhlých alpských oblastech uctíván jako svatý, i když byl svatořečen papežem Inocentem XI. až roku 1681 (někdy je však jeho svatořečení uváděno již z roku 1120). Papež Pius XI., sám bývalý významný horolezec, jej roku 1923 prohlásil patronem obyvatel Alp, horolezců a lyžařů.

(podle internetu a knihy Rok se svatými zpracovala M. Dostálová)

Zrníčka z Bible

Neklamte se: „špatná společnost kazí dobré mravy“.

(1 Kor 15, 33)

Buďte bdělí, stůjte pevně ve víře, buďte stateční a silní! Všecko ať se mezi vámi děje v lásce.

(1 Kor 16, 13–14)

Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda.

(2 Kor 3, 17)

Na všech stranách jsme tísnění, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi.

(2 Kor 4, 8–9)

STRÍPKY

Blahoslavenství (2. díl)

Horní řeč Kristova – Blahořečení (Mt 5,1–10) /pokračování/

Věděl též náš Pán a Spasitel, že v něm zástupy hledají vznešeného vyslance Božího, věděl také, jaké nepravé světské naděje si dělají o Mesiáši. Proto uznal za dobré jim předem předložit **duchovní zřízení svého království** a udati jeho mravní povahu. Kdo jsou tedy ti, které On sám pokládá za schopné a hodné, aby vstoupili do

království Mesiášova a užívali jeho přebálené ovoce již zde – a pak tam v úplné a vrchovaté míře na věčné věky? Jsou to:

1. Lidé **chudí duchem**, kteří poznávají duchovní svou chudobu, nevidomost v pravdě, svou nedostatečnost v ctnosti a uznávají potřebu vykoupění, vyšší osvěty a posily; vědí však, že sami si

pomoci, sami se spasiti nemohou, za tím účelem hledají Spasitele, aby je vyučil pravdě a navedl k ctnosti, proto podrobují jemu svůj rozum, svou vůli. Takovým patří království nebeské, které příchodem Kristovým na naši zemi je již započato a jež bude mít nekonečné trvání na věčnosti. „**Blahoslavení chudí duchem, jejich jest království nebeské.**“

2. Též blahoslaví Pán **tiché**, tj. ty, kteří při své duchovní chudobě nejsou zaujati sobectvím, nepoddávají se prudkým náruživostem a touhám, neshání se náruživě po mamonu, upřednostňování a světským rozkoším, ani k tomu nepozdvihují svoji mysl ani ruku proti svému bližnímu, nýbrž rozumem spravují své žádosti, šetrně, mírně a laskavě vycházejí s lidmi a s upřímnou důvěrou v Boží prozřetelnost vyhledávají nade všechno slávu Boží a spásu lidí; oni jistě požívají vnitřního klidu, obecné vážnosti, štěstí a nebe, označené jako zaslíbená země, bude jejich podílem. „**Blahoslavení tiší, oni zemi vládnouti budou.**“
3. Dále blahoslaví Pán **lkající**, tj. ty, kteří vidí rozervanost myslí a porušenost vůle, jakož i svou náklonnost ke zlému, svou mravní zvrácenost, slovem svou duchovní bídu, jí se hrozí a litují jí. Je-li vůbec možné, aby se radoval ten, jenž se těžce provinil, odvrátil se od svého Boha, jemuž se vzdaluje, bloudí, hyne? „Slzy jsou můj chléb dnem i nocí, když mi řečeno bývá: Kde jest Bůh tvůj?“ (Žalm 41). Ti, kdož se rmoutí ze svých i cizích hříchů, rmoutí se podle Boha a jejich zármutek působí jako neustálé pokání k spasení (2 Kor.

7,10). Ti pohlédnou, polepší se a dojdou milosti u Spasitele lidí, jehož poslal Hospodin, aby léčil zkroušené srdcem a plačící (Iz 61,1). „**Blahoslavení lkající, oni budou potěšeni.**“

4. Pak blahoslaví Pán **lačné a žíznivé po spravedlnosti**, kteří nejen že uznávají svou duchovní bídu a litují svého odvrácení od Boha, ale varují se sebepraceňování, a tak jako hladový touží po pokrmu a žíznivý po nápoji, tak vroucně si žádají ospravedlnění a své posvěcení, tak se vřele snaží pozvednouti z hříchu a v ctnosti prospívat tím víc, čím více se v ní nacházeli, a tudíž usilují všemožně plniti i snášeti vůli Boží, která je pramenem spravedlnosti a životem duší. Bůh, který jim dal chtění, dá i jistě dokonání (Fp 2,13), že budou jeho milostí růsti ve svatosti a ve společnosti s jeho blažeností budou nasyceni bez míry a bez konce. „**Blahoslavení jsou, jenž lační a žízní po spravedlnosti, oni nasyceni budou.**“
5. Mimo to blahoslaví Pán i **milosrdné**, jenž tutěž strast a trampoty z hříchu, které i je tíží, vidí také na jiných, s nimi pak soucit mají a toho jsou tak plni, aby poznáním a milováním Božím byli všichni spaseni, a silou svou jim k tomu napomáhají. Oni jistě neposuzují u druhých jejich vady, prochyby bližní neodsuzují, ale radí jim v pochybeních, z pádu je pozvedají, povzbuzují je k pokání a pomáhají jim v jejich obrácení. A v potřebách jim pomoc a v příkoří odpuštění poskytují, tímto svým slitováním chtějí si získati slitování věčné, které sami potřebují a toužebně hledají. A stanou se tak

hodnými a účastnými Božího promínutí, rozhřešení a odpuštění. **„Blahoslavení milosrdní, oni milosrdenství dojdou.“**

6. Pán blahoslaví i lidi **čistého srdce**, kteří nechovají v sobě nefestné náklonnosti a neberou si z cizí rozpustilosti podnět, aby se dali svěst k činům, při nichž se tvář studem zardívá a svědomí se zachvívá strachem. Uvažují o tom, jaká nám je dána výsada, že naše duše je obrazem Božím a tělo naše chrámem Ducha svatého, neposkvřují je hříchem, ale ozdobují ctnostmi, aby se podobali a líbili Bohu. Zajisté jako slunce v čistém prameni Bůh v jejich čistém srdci nejmilostněji se odrazí, poznání sebe a slávu a blahost v něm rozlévá nejsladší. Tam však budou tvářit v tvář naň patřiti, jeho požívat i velebiti navěky. **„Blahoslavení jsou čistého srdce, oni Boha viděti budou.“**
7. Konečně blahoslaví Pán **pokojné**, kteří usmíření jsou s Bohem a se sebou, také s lidmi tak chtějí býti. Uvnitř tiší, zvnějška snášenliví, dobrou vůli zachovávají se všemi, svornost, mír a lásku rozšiřují kolem sebe a pokoj, který pochází z úplné poslušnosti Boha, na dosaženém ospravedlnění spočívá a v srdci jejich je rozlit, ten pokoj všemi silami pěstují a rozšiřují. A protože jsou milí Bohu, jehož jméno jest „Bůh lásky, Bůh pokoje“ – jsou milí synové toho, který jediného Syna svého vydal, aby jeho prostřednictvím pokoj mezi nebem a zemí byl opět obnoven. **„Blahoslavení pokojní, oni budou synové Boží slouti.“**
8. Posléze blahoslaví Pán ty, jenž **trpí protivenství pro spravedlnost**, pro

víru a ctnost, pro slávu Boží a spásu člověčenstva slovem, skutkem, horlice za to bývají pronásledováni a nenáviděni, znevažováni a haněni, souženi a utlačováni. Ale proto přece nezmalomyslní, nýbrž setrvají v dobrém až do konce, vědí, že kdyby nebylo pokušení, kdyby nebylo boje, nebylo by vítězství, a kdyby nebylo vítězství, nebylo by koruny. Blaze jim, ať jen bojují, ať jen vítězí! Království nebeského dosáhnou. **„Blahoslavení, jenž trpí protivenství pro spravedlnost, jejich jest království nebeské.“**

Jak je krásně a důkladně provedeno toto blahoslavenství Kristovo. Na první pohled se nám nezdá, že jedno vychází z druhého. A přece. Líčí mravní povahu těch, kdož chtějí býti jeho spolupodělníky v díle lidského vykoupení, Království Mesiášova. Ježíš Kristus na nich žádá, aby byli pamětlivi své duchovní chudoby a hledali v Bohu útěchu a posilu, aby byli prázdní náruživostem, vyhledávající nikoli svou čest či svůj zisk, nýbrž slávu Boží a spásu lidskou, pak také žádá, aby se káli a povstali ze svých hříchů, aby se oddali ctnostem a zdokonaľovali se v nich, aby činili milosrdenství svým bližním, kteří jsou svíráni touž hříšnou strastí, též aby po svém ospravedlnění zachovali čistotu srdce, dále aby pokoj, milost, spásu, ovoce vykoupení zvěstovali a rozšiřovali na zemi a konečně, aby setrvali v dobrém až do konce, byt' by také museli pro pravdu a spravedlnost trpěti. Za to se jim má obdržeti na věčné věky Království Boží.

(Převzato a upraveno z knihy Život Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista Syna Božího sepsané dle vyprávění svatých Evangelistů)

*od Pantaleona Neumanna, kněze církevního biskupství královéhradeckého, notáře a faráře
v Chlumíně, vydáno Nákladem Dědictví Svatojánského roku 1860.)*

(připravil Radim Prokop)

5. červen – Světový den životního prostředí

Když Bůh dokončil své stvořitelské dílo, dal člověku požehnání a pověřil ho vládou nad zemí a nad ostatním tvorstvem. Jan Pavel II. říká:

„Pokud člověk není v míru s Bohem,
nemůže být v míru ani s přírodou, se zemí.“

Na téma křesťan a ekologie můžeme najít spoustu zajímavých článků na webu vira.cz.

(B. V.)

Nejsvětější srdce Ježíšovo

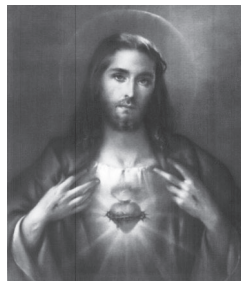
Ó, otevřené Srdce Ježíšovo,
zraněné tak čistou láskou,
ve tvých ranách chci skrýt
svá zranění a nedostatek lásky.

Ó, planoucí Srdce Ježíšovo, strávené tak velikou touhou,
ve tvém plameni chci čerpat planoucí lásku
a nechat se uzdravit od pálivého uštknutí hada.

Ó, něžné Srdce Ježíšovo, které se nechalo otevřít,
do tvé jemnosti chci položit svá trápení
a odpočinout si v pravdě.

Ó, zářivé Srdce Ježíšovo, slávo nové jitřenky,
ve tvém světle se chci uzdravit ze slepoty
a patřit na Boží tvář.

Ó, milosrdné Srdce Ježíšovo, ty mě miluješ až na smrt,
v kalichu tvé náruče chci okoušet tvoji moudrost
a blaženost všech svatých.

Boží Srdce je útulným
místem Božího přijetí.
(podle R. Cantalamessy)

Sedlák a Bůh

Ten den jsem se vzbudil v trávě nad úvozem
a spatřil jsem sedláka co má tady svou zem.
Jen úzký pruh půdy, jímž každým jarem vodívá svůj pluh.
Díval se k nebi a ten, s nímž mluvil, byl Bůh.

Hlas vyprahlý sluncem se k obloze neš,
 Panebože, už je čas kosit a sena svězt.
 Jsem na to všechno sám, kdopak mi pomůže.
 Co naposled přšlo, aaá, to už je doby,
 plot se mi bortí a děti čím dál víc zlobí.

Na mý louce bývala touhle dobou tráva po kolena.
 Co takhle, pane Bože, malej dešťík, ať se aspoň zazelená.
 Já vím, že jen tak plácám.
 Ne, nejsem nevďěčný. Já nezapomínám,
 že slepice mi dobře nesou a že pod polštářem mám
 ještě pár stovek z výhry, co mi hodily ty losy,
 co jsem koupil hned potom, co jsme se doma modlili.

A kráva už je zdravá, Franta je z vojny zpátky
 v neděli máme vepřo-knedlo-zelo a žádný karbanátky.
 Taký tvůj nověj farář je lepší než ten dřív.
 Zajde každý den na večer a utrhne pár piv.

A jeho kázání jsou jako když nás hladí.
 Co takhle, pane Bože, nešlo by, abysme byli zase mladí?
 Ale co tě zdržuju, máš jistě spoustu jiný práce
 a já už musím taky domů, den začíná se ztrácet.

Je nejvyšší čas podojit, nakrmit a nastlat
 a já jsem jedinej, kdo tohle všechno musí zastat.
 Můj Bože, měj se co nejlíp, přeju ti co nejméně starostí
 a jestli ti zbyde volná chvíle, přijď na kus řeči taky k nám
 a když ti to snad nevyjde, tak usnu klidně sám.

(Mirek Černý)

Před dávnými časy...

V době druhé světové války za Protektorátu Čechy a Morava, kdy jsem končila svou školní docházku na dívčí měšťance, nám v hodině náboženství náš pan katecheta navrhl, že bychom si mohli udělat třídení školní výlet do Bojkovic. Tam bychom se zúčastnily duchovního cvičení – exercicií. Všechny jsme souhlasily; byly jsme zvěda-

vé, co se skrývá pod názvem „exercicie“. V Bojkovicích, v útulku svatého Václava, kde působily sestry dominikánky, nás přivítal usměvavý, příjemný kněz. Byl to známý katecheta z Olomouce Dr. František Tomášek.

Po úvodním seznámení nám nastínil program pro nás připravený. V něm byl čas

na mši svatou, přednášky, meditaci, čtení, zpověď, jídlo, odpočinek i procházky v zahradě. Také nám doporučil do té doby téměř neuskutečnitelný čin pro patnáctileté holky – mlčení po celou dobu exercicií. Přednášky byly na téma „ze školy do života“, a „mladá dívka se dívá do života“. Pak jsme o nich diskutovali a vedli zajímavé rozhovory a P. František nám dával rady jak dobře porozumět sobě, svému životu, jak správně jednat a připravit se na to, že život je veliký úkol. Když se budeme řídit Božími radami a zákony, ubráníme se

mnohým nebezpečným omylům a projedeme šťastně bouřlivou dobou svého mládí. V Bojkovicích jsme prožily tři krásné dny v oáze klidu. Byl to balzám pro duši a vzácný dar pro náš další život. Na P. Františka Tomáška vzpomínám celý život, snažím se stále řídit jeho moudrými radami a děkuji v modlitbách. Moje úcta k němu ještě vzrostla, když se koncem sedmdesátých let minulého století stal neohroženým kardinálem a primasem českým v nelehkém období totalitního režimu v naší vlasti.

(Š. V.)

Putování s kapkami deště

Opět po roce jsme v sobotu 11. května 2013 vyrazili s prosbami i díky nás a našich farníků na pouť k Panně Marii Svatohostýnské. Na rozdíl od minulých poutí nás však tentokrát neprovázelo sluníčko, ale kapky deště, a to místy velmi vydatně. Přesto byla tato pouť nejkrásnější.

I když většina z nás přiznala, že ještě v sobotu ráno v koutku duše doufala, že se předpovědi počasí nevyplní anebo se

chvíli se s námi rozhodla jít sestra Fidelis a spolu s otcem Janem byla pro nás velkým povzbuzením. Copak si můžete stěžovat na bolavé nohy, mokré boty či kalhoty, když před vámi šlape sestřička v řádovém hábitu a pláštěnce a spolu s otcem Janem zpívá mariánskou písničku?

Tou hlavní motivací pak bylo vědomí, že nejsme na výletě, ale že jsme poutníci, kteří jsou ochotni přinést i určité oběti. A také společenství, které jsme vytvořili. Společenství velmi různorodé a pestré, ať věkem – nejmladšímu účastníkovi bylo třináct a nejstaršímu sedmdesát dva let, tak povoláním – od žáků a studentů, přes pracující různých profesí až po důchodce. Během celé více než jedenáctihodinové cesty jsem nezaslechla, že by někdo nechtěl pokračovat a to přesto, že dvakrát byla možnost

nastoupit do autobusu. Naopak, zaznívala slova povzbuzení: „Je to dobré, jdeme dál. Vždyť neprší, jenom lijí. Asi to tak má být, zvládneme to. Když jsme došli až

najde jiné řešení, všichni jsme na Svatý Hostýn doputovali. Na vlastní kůži jsme pocítili, že náš Pán opravdu ví o každém našem kroku. V podstatě na poslední

sem, tak už ten kousek dojdeme.“ Ochota pomoci druhému třeba s oblékáním plá-

tily se ani turistické hole ani trekové boty otce Jana. Jedinou definitivní ztrátou tak

těnky, podělit se s ním o kousek čokolády či jiné dobroty anebo jen probrat co má kdo na srdci, nás provázela celou cestu. A jakou radost nám udělala otevřená hospůdka v zapadlé víscce, kde jsme si mohli v suchu vypít horký čaj nebo něco ostřejšího na zahřátí!

Prožili jsme opravdovou pout, prožili jsme sdílení svých pocitů, radostí i strastí cesty, prožili jsme společenství modlitby a večer děkonné slavení mše svaté. Přes déšť a mlhu jsme našli cestu, všech dvacet tři poutníků více či méně unavených a promočených, ale o to více spokojených, radostných a šťastných doputovalo. Neztra-

byla rozpadlá obuv jednoho poutníka. Nezbyvá než poděkovat: Pánu Bohu a Panně Marii za vedení, všem poutníkům za odvahu, důvěru a vůli, a také všem farníkům, kteří nás provázeli svými modlitbami.

Díky všem!

PS: Když jsem ve čtvrtek před poutí mluvila se svojí maminkou, prosila jsem ji o modlitbu, ať nám vyjde počasí. A maminka mi odpověděla: „Jo holka, asi si Pán Bůh žádá větší oběti. Budu se modlit, abyste došli.“

(Pavla Kociánová)

Rozhovor s biblickou postavou (uhodnete, s kým je dnes veden rozhovor?)

RedaktoR: „Dobrý den, mladý muži, můžu vás požádat o rozhovor?“

Neznámý: „Ano, můžete. A čím jsem si vysloužil, že jste si na mne vzpomněl?“

R: „Dostal jste ještě s jedním docela náročný, ale krásný úkol.“

N: „To ano.“

R: „Jenže váš kolega jej nezvládl.“

N: „Chtěl zabránit neštěstí, jenže to pro něj dopadlo špatně.“

R: „Musel jste být poctěn, když vám svěřili takový úkol. Nebál jste se?“

N: „To víte, že jsem byl poctěn. A strach jsem neměl.“

R: „Jenže to jste netušil, že se to zvrtné.“

N: „Netušil. A pochybuji, že někdo jiný tušil, že to nedopadne pro kolegu dobře.“

R: „Ale zpátky k vám. Máte docela zvláštní jméno.“

N: „Proč myslíte?“

R: „Neb při vyslovení vašeho jména se člověku vybaví úplně něco jiného. A asi nikdo, kdo vaše jméno vysloví, si je nespojí s vámi, ale má na mysli úplně něco jiného.“

N: „To se stává, ale za jméno nikdo nemůže, jaké dostane, takové má po celý život.“

R: „Já vím, jenže neštvete vás, že lidé vaše jméno často vyslovují, aniž ví, že mluví o vás?“

N: „S tím už nic nenadělám.“

R: „A přitom je v Bibli o vás zmínka v šesti verších, takže zas až tak neznámý být nemůžete.“

N: „Úplně neznámý zas nejsem, ale je fakt, že o jiných se v Bibli píše častěji.“

R: „A o jiných míš.“

N: „Taky pravda.“

R: „Byl jste jedním z náčelníků, kteří sídlili v Jeruzalémě.“

N: „Takových nás bylo víc.“

R: „Kolik vás bylo?“

N: „Přes dvacet.“

R: „Měl jste sourozence?“

N: „Ano, měl.“

R: „Jenže ti už se nijak neproslavili.“

N: „Tak už to v životě bývá.“

R: „Děkuji za rozhovor.“

N: „Není zač.“

(jerkam)

Biblická hádanka

Kolik knih obsahuje Nový zákon a jakým jazykem jsou napsány?

Odpověď na biblickou hádanku z minulého čísla: Izraelity převedl po Mojžíšově smrti do zaslíbené země přes řeku Jordán

Mojžíšův pomocník **Jozue**, syn Nunův z rodu Efraimova.

MODLITBA

Matko Ježíšova, učiň, ať vycítíme pravý smysl kříže.

Ať tento smysl září v naší modlitbě, v našich těžkostech a v našem kontaktu s utrpením ostatních.

Ať nás vede ke správnému postoji vůči utrpení světa a všech lidí.

Dej, ať se modlíme s tebou, ve spojení s utrpením celého lidstva.

Amen

VESELÝ

Soudružka učitelka se ptá dětí: „Děti, kdo ví, jak se jmenoval nejvýznamnější člověk 20. století?“

Nikdo se nehlásí. „No děti, kdo správně odpoví, dostane čokoládu.“

Přihlásí se Pepíček a říká: „Vladimír Iljič Lenin.“

„Výborně, pojď si vzít čokoládu!“

Pepíček vezme čokoládu a když si sedá do lavice, říká si potichu: „Sorry, Rambo, ale obchod je obchod.“

„Tak, jaká byla zkouška?“

„Velice nábožná.“

„Jak to, nábožná?“

„No, profesor v černém, já v černém. Profesor položil otázku, já se pokřižoval. Za chvíli jsem mu odpověděl a pokřižoval se on.“

„Proč jsi dneska přišel pozdě?“ ptá se učitel studenta.

„Zaspal jsem.“

„Cože, ty spíš i doma?“

Profesor biologie mluví ke studentům: „A teď vám ukážu zábu. Můj dnešní výklad se bude týkat obojživelníků.“ Začíná hledat v aktovce. Po chvíli z ní vytáhne housku se salámem. „No tohle,“ říká udiveně, „myslel jsem, že už jsem svačil...“

OKÉNKO PRO DĚTI

Všem dětem
k Mezinárodnímu dni dětí všechno
nejlepší!

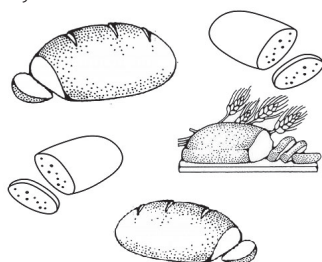
CH – jako CHLĚB

Pán Ježíš ustanovil EUCHARISTII u společné hostiny při poslední velikonoční večeři. Při ní se modlilo nad jídlem, četlo se

z Bible, zpívaly se žalmy, Ježíš promlouval k apoštolům na rozloučenou. Na večeri se podával beránek. K tomu na závěr proběhl

zázrak – proměnění chleba a vína slovy Pána Ježíše: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává...“ „Toto je kalich krve, která se za vás vylévá na odpuštění hříchů“. „To čiňte na mou památku.“

Chléb je každý trochu jiný. Skoro každý na tomto obrázku má dvojici. Poznáš, který je tady jen jednou?

Svatí měsíce

Na konci tohoto měsíce si připomínáme svaté PRVOMUČEDNÍKY ŘÍMSKÉ. Co to znamená? Když Pán Ježíš zemřel, apoštolové a jeho kamarádi šířili víru v něho do dalekých zemí. I v Římské říši v něj mnoho lidí uvěřilo, nechalo se pokřtít, a tak se stali křesťany. Ale spousta lidí křesťany nenáviděla. Mezi nimi byl i římský císař Nero. Nechal zapálit ob-

rovské a nádherné město Řím a svedl to na křesťany. Začalo obrovské pronásledování. Křesťanům bylo zakazováno věřit v Boha, bylo jim ubližováno. Mezi nimi byly i ženy, maminky, dědečkové, chlapci a dívky, ale ani oni svou víru nezradili, přestože byli nakonec zabiti.

Vzpomínáme na ně a připomínáme si jejich víru a jejich odvahu.

Bratři

Bylo bratrů pět,
spočítáš je hned.
Sedí pěkně spolu
u jednoho stolu.

Palec snídá bílou kávu,
ukazovák marmeládu.
Prostředník rád chlebiček,
prsteníček rohlíček.
Malík pochutná si zase
na chlebu a na klobáse.

František Hrubín – Kuřátko a obilí

Jak to bylo, pohádko?
Zabloudilo kuřátko
za zahradou, mezi poli,
pípá, pípá, nožky bolí.
Ve vysokém obilí
bude večer za chvíli.

„Povězte mi, bílé ovsy,
kudy vede cesta do vsí?“
„Jen se zeptej ječmene,
snad si na to vzpomene.“

Kuře bloudí mezi poli,
pípá, pípá, nožky bolí.
„Pověz, milý ječmínku,
jak mám najít maminku?“

Ječmen syčí mezi vousy:
„Ptej se pšenice,
vzpomenou si.“

Kuře pípá u pšenice,
nevědí však také nic.
„Milé kuře, je nám líto,
ptej se žita, poví ti to.“

Kuře hledá žitné pole,
ale to je dávno holé
a na suchá strniska
vítr tiše zapíská:

„Vždyť jsi doma, za chalu-
pou,

slyšíš, v stáji koně dupou,
kocour ve stodole vrní
a tvá máma za vraty –
– zob zob, zobe bílé zrní
s ostatními kuřaty.

„Děkuju ti, žitné pole!“
„Pozdravuj tam ve stodole.“
„Koho, milé políčko?“
„Zrno i to zrníčko.
Ať se ke mně zjara hlásí,
vychovám z něj nové klasy.“

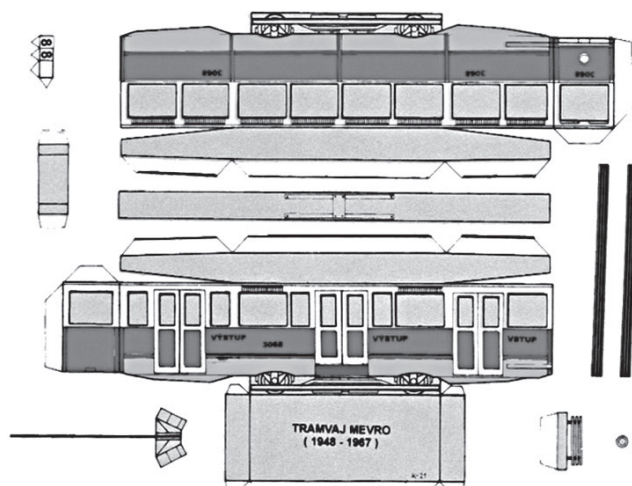
A tak mámu zakrátko
našlo malé kuřátko.

Kluci, věděli jste, že...

V českých zemích jezdila první tramvaj
v Brně? Nejezdila ale ani na elektriku, jak
je tomu dneska, ani na benzín, ani na páru,
ale byla tažená koňmi. A právě v červnu je
tomu 144 let. Později tuto **koněspřežnou**

tramvaj nahradila **parní tramvaj**, v kte-
ré byly parní stroje, nebo tramvajové vozy
táhla mašinka. Až po vynálezu elektřiny
se začaly vyrábět podobné tramvaje, jako
známe dneska.

Tento model
tramvaje si můžeš
vystříhat a slepit.

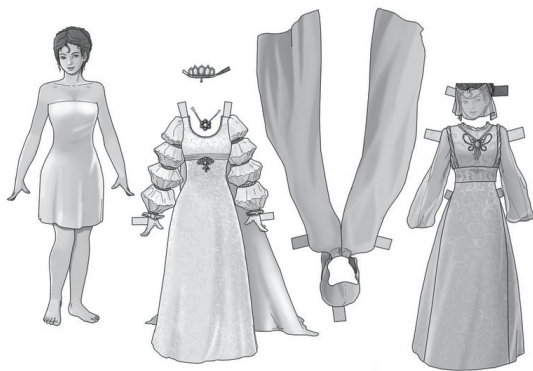

Holky, věděly jste, že...

Herečka, která hrála Popelku v pohádce Tři oříšky pro Popelku, slaví tento měsíc narozeniny? Je to vlastně taková babička

Popelka. Narodila se před šedesáti lety v Brně. Přesně tam, kde jezdila první tramvaj v českých zemích.

A tato vystříhovánka
je pro vás.

Popelce v jedné z pohádek pomůže víla.
Projděte bludištěm.

Pac a pusu, Oskar

(Lenka Volná)

OKÉNKO PRO RODIČE

Před časem jsem položila devátákům otázku, čeho bys chtěl v životě dosáhnout. Několik odpovědí bylo zaměřeno čistě materialisticky a egoisticky. Mít hodně peněz, dobré zaměstnání, cestovat, žít v cizině, vystudovat. Mnoho těchto patnáctiletých kluků a holek ale uvádělo, že chce mít fungující rodinu. Manželku, nejlépe dvě děti, psa, auto a dům 😊. (To „materiálně“ tam sice bylo taky), ale v době, kdy kolem

sebe často slyšíme, že svatba je zbytečnost a přežitek, rodina je mnohdy deformována, je myslím docela potěšující zjištění, že tradiční hodnoty snad ještě nejsou úplně ztraceny. A možná, že právě ty děti, které dnes žijí v rodinách rozvrácených a neúplných, to budou chtít v další generaci napravit. Zkusme tomu věřit.

(B. V.)

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Příležitost jménem Noc kostelů

Milí čtenáři, není to tak dávno, kdy jsme měli možnost prožít akci „Noc kostelů“. Někteří se na přípravě této akce v naší farnosti dokonce podíleli. Hlavním cílem Noci kostelů je podle oficiálních propagačních materiálů nabídnout lidem možnost nezávazně se přiblížit a setkat s křesťanstvím. Už z formulace tohoto cíle cítíme, že hlavní cílovou skupinou jsou lidé, kteří toho o křesťanství příliš nevědí, nebo dosud neměli příležitost setkat se s ním v pro ně přijatelné podobě. Ale kdo z nás, křesťanů od narození, skutečně dobře zná svou víru, klade si v souvislosti s ní důležité otázky a pokouší se na ně odpovídat? Noc kostelů je tak bezesporu určena i nám.

Programy v kostelích jsou skutečně nádherné, mnohdy se do nich zapojuje obrovské množství dobrovolníků a proudí do nich někdy doslova davy návštěvníků. Scházíme se tu noc v místě, ke kterému měl i sám Ježíš jedinečný vztah. Nazval ho domem modlitby pro všechny národy (srov. Mk 11, 17), a jak dokázal svou návštěvou v jeruzalémském chrámě, dbal na to, aby chrám skutečně sloužil především svému účelu. Zároveň však vyčítal svým současníkům, že z chrámu udělali „doupě lupičů“ (Mk 11, 17).

Přemýšlel jsem nad tím, jak si Ježíšovo napomenutí vysvětlit dnes. Nemyslím si, že když se v kostele konají kulturní akce,

činí se z něj lupičské doupě, ani tehdy, prodáváme-li v něm opravdu hodnotnou a vhodnou náboženskou literaturu. Mnohem spíše můžeme z našich chrámů činit lupičská doupata tím, že bude zřejmý nesoulad mezi kostely zbudovanými z kamenných kvádrů a mezi chrámy tvořenými námi, lidmi, křesťany. Vždyť svatý Pavel říká: „Nevíte, že jste Boží chrám...?“ (1. Kor 3, 16)

Budou-li naše zděné chrámy uklizené, vyparáděné, oplývající příjemným, zajímavým a vstřícným programem, ale projevy našich „člově-
čích chrámů“ budou

vůči nevěřícím podrážděné, povýšené, namyšlené a falešné, tehdy děláme z kostelů lupičská doupata. Budeme olupovat lidi o jejich naděje, které navenek důstojnými chrámy, třeba i při Noci kostelů, vzbuzujeme. Naopak, daří-li se nám souznění mezi nimi, má křesťanská zvěst neuvěřitelnou sílu. Nevěříme totiž, že nám lidé padnou kolem krku za to, co jim plánovaně nabídneme a připravíme, vždy se budou řídit tím, jakými skutečně budeme. To není hrozba, to

je obrovská šance. Kostely se svými, někdy i tajemnými, zákoutími se veřejnosti otevírají jednou za rok. My, jako chrámy Boží, můžeme být pro hledající otevření stále, bez provozní či otevírací doby. Připravíme jim zajímavý a hodnotný program?

(Lukáš Volný)

RECEPTÁŘ

Bábovka

Ingredience:

4 vanilkové pudinky
1 prášek do pečiva
1 sklenička moučkového cukru
1 sklenička oleje
4 vejce

čokoládová poleva:
150g ztuženého tuku,
80g moučkového cukru,
2 lžice kakaa – mícháme
ve vodní lázni

Postup:

Utřeme žloutky s cukrem a přimícháme pudinkové prášky s práškem do pečiva. Pak za stálého míchání přiléváme olej a nakonec lehce vetřeme sníh z bílků. Vzniklé těsto lijeme do vymazané a mou-

kou vysypané bábovkové formy a dáme péci do trouby. Vychladlou bábovku poléváme čokoládovou polevou.

Je výborná. Kdo nevěří, necht' vyzkouší 😊

Název biblické postavy z Rozhovoru s... z minulého čísla je Nimrod, syn Kúše (1. Mojžíšova 10, 8)

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
<http://trebovicka.farnost.cz>, <http://www.facebook.com/trebovicka.farnost>

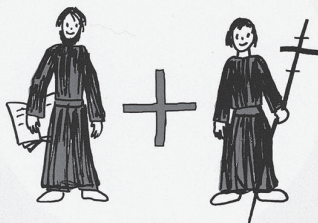
Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Dalibor Vitásek, e-mail: dali.vita@gmail.com

Náklady na výrobu a tisk jsou 10 Kč

Uzávěrka příštího čísla je 15. 6. 2013

PRAŠIVÁ 2013

Kde jsou dva nebo tři aneb cestou dvou bratří

diecézní setkání dětí s otcem biskupem

pondělí 1. července 2013

Program

- 10.00 Zahájení, areál Kamenité
- 10.30 Mše svatá
- 11.30 Výstup ke kostelíku
sv. Antonína na hoře Prašivá
- 13.00 Společný program
- 15.30 Závěrečné pozhennání

V RÁMCI PROGRAMU SE KONÁ

- SBÍRKA PRO ELÍŠKU, NA KTEROU MŮŽETE PŘÍSPĚT UŽ TEĎ SVOU ODPOVĚDÍ NA WWW.PRASIVA2013.CZ
- BURZA DĚTSKÝCH KNIH, KTERÉ MŮŽETE PŘINĚST A V AREÁLU KAMENITÉ JE VYMĚNIT ZA JINÉ, NEBO JE DAROVAT

Vezměte si s sebou pláštěnky a svačinu. Malé občerstvení si můžete koupit na místě. Areál Kamenité najdete mezi obcí Vyšní Lhoty a Dobručkou. Parkoviště pro farní autobusy je zajištěno. V případě nepříznivého počasí se bude konat pouze mše svatá v bazilice ve Frýdku. Sledujte internetové stránky www.kpc-ostrava.archa.info

KŘESŤANSKÉ
VZDĚLÁVACÍ
CENTRUM
OSTRAVA, O. S.

KATECHETICKÉ
A PEDAGOGICKÉ
CENTRUM